

mark, hellere vil holde sig til det Tal, den indenlandske Afgift har, skal jeg være villig til at tage det under Overvejelse.

Endelig findes der under Nr. 47 et Ændringsforslag, som ikke oprindelig er stillet af mig, men af Landstinget, men som jeg har kunnet tiltræde. Det gaar ud paa at indføre en ny Institution, som hedder Toldraadet. Dette Toldraad skal bestaa af i alt 25 Medlemmer. Formanden udnævnes af Kongen, 12 Medlemmer vælges af Rigsdagen og 12 af Finansministeren, saaledes at der blandt disse sidste findes mindst 2 Repræsentanter for Handel og Skibsfart, 2 for Haandværk og Industri og 2 for Landbruget. Toldraadets Opgave skal være at følge Næringslivets Udvikling i Ind- og Udland, og det skal kunne foreslaa ønskelige Forandringer i Toldtariffen. Endvidere findes der en Bestemmelse om, at enhver Henførelse til Toldtariffens Løbenummer 263, de ubenævnte Varer, skal kunne indankes for Toldraadet til dettes Afgørelse. Jeg ventner mig ikke overdrevent meget af dette Toldraad. Jeg tror, at det vil gaa saaledes, at Initiativet i Toldsager vedvarende vil blive taget enten direkte her i Rigsdagen eller direkte af vedkommende Minister, men da der paa den anden Side utvivlsomt er et udbredt Ønske om, at Næringslivets Repræsentanter skulle have en eller anden Adgang til at udtale sig officielt om Toldspørgsmaal, har jeg ikke villet modsætte mig Forslaget. Jeg har ment, at det i hvert Fald ikke kunde skade noget, og jeg har ment det rigtigt, naar der var et saadant Ønske, at stille mig imødekommende der overfor. Naar der i Slutningen findes den Bestemmelse, at enhver Henførelse til Toldtariffens Løbenummer 263, ubenævnte Varer, kan appelleres til Toldraadet, vil jeg dertil sige, at heller ikke det har jeg noget imod, men det vil dog vistnok være for stort et Apparat at sætte i Gang, om hele Toldraadet med dets 25 Medlemmer, der tør antages at bo vidt spredte over Landet, skulde kaldes sammen, hver Gang der forelaa et tvivlsomt Spørgsmaal om Fortoldning af ubenævnte Varer. Hvis en saadan Appel virkelig skulde praktiseres, vilde det være rigtigt, at det skete gennem et Udvalg af Toldraadet, men derom kan der jo ogsaa træffes nærmere Bestemmelse, og eventuelt kan det vel ogsaa fastsættes ved et Regulativ for Toldraadet.

Med disse Bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale disse Ændringsforslag. At de i det hele og store gaa i den Retning, som er stemmende med Folke-

tingsflertallets Ønske, fremgaar alene deraf, at de tilsammen ville give en Mindreindtægt af 225,000 Kr. De gaa altsaa gennemgaaende ud paa en Nedsættelse af de Toldsatser, der tidligere have været foreslaaede.

N. Neergaard: Baade paa Grund af Ændringernes væsentlig redaktionelle Karakter og af Hensyn til det ønskelige i at fremskynde Toldbehandlingen saa meget som muligt, for at Toldloven snart kan komme i Fællesudvalg, skal jeg kun knytte ganske faa Bemærkninger til, hvad vi have hørt af den højtærede Finansminister. Vel kunde jeg mulig finde Anledning til at gøre en eller anden Bemærkning om Enkeltheder heri, men jeg tror, det er rigtigere at udskyde de nærmere Undersøgelser, der maaske kunde foranstaltes paa et eller andet Punkt, til Fællesudvalget, som jo vil blive nedsat. Jeg skal da om Ændringsforslagene i det store og hele sige, at jeg tilraader det høje Ting at stemme for dem.

De Ændringsforslag, der vedrøre Sukkerpositionen, hænge jo nøje sammen med Forslaget om Afgift af indenlandsk Roesukker, som kommer til Forhandling umiddelbart efter dette Forslag, og jeg vil derfor ligesom den højtærede Finansminister henstille, at man tager den eventuelle Forhandling om Sukkerspørgsmaalet under Afgiftsloven. Jeg vil i hvert Tilfælde ikke udtale mig herom, idet jo det ærede Medlem for Hornslet (N. P. Jensen) i Fjor var Ordfører for Afgiftsloven og da tillige tog sig af de Toldpositioner, som vedrøre Sukkeret, og som jo hænge saa nøje sammen med Afgiftsloven.

Galanterivaretoldens Nedsættelse fik jeg allerede Lejlighed til at omtale paa et tidligere Stadium af Forhandlingerne i Aar. Det er jo et Ønske fra Folketingets Side, som Finansministeren her har imødekomet, og ved at sætte Satsen til 70 Øre komme vi jo ikke væsentlig over den Sats, vi nu have, og det bør vi heller ikke for disse Varer, hvoraf saa overordentlig mange paa ingen Maade ere Luksusvarer, men ganske almindelige Forbrugsartikler, trods det fremmedklingende Navn Galanterivarer.

Forslaget om de vestindiske Øers Varer er jo et Led i de mange Bestræbelser i de senere Aar for at stille Næringslivet paa de vestindiske Øer saa gunstigt som muligt. Tanken er den at ligestille Produktionen derovre med Produktionen i Danmark. Derfor kan jeg nok være til-